

FİKİR PERVER

Fikir, Sanat ve Edebiyat..

SAYI 59 HAZİRAN 2024

Nimet Töngür-Özcan Sayın-Neval Yanar-Betül Utcu-Oruç Kökdemir-Fatma Kaya-Demet Antepüzümü
İsmail İğdeli-Melis Özşahin-Önder Koç-Rafiye Kalaycıoğlu-Asya Alın Arslan-Mehmet Ali Keskinlikç-Mürsel Koç

Ey Türk Gençliđi,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr-u zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk istiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

K. Atatürk

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperver Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Asya Alin Arslan
Betül Utcu
Demet Antepüzümü
Fatma Kaya
İsmail İğdeli
Mehmet Ali Keskinç
Melis Özşahin
Mürsel Koç
Neval Yanar
Nimet Töngür
Oruç Kökdemir
Özcan Sayın
Rafiye Kalaycıoğlu

Sizden gelenler

Önder Koç
Mürsel Koç
Rafiye Kalaycıoğlu

Editörlerimiz

Merve KAKICI
Meryem ÇAYCI
Özgür AKTAŞ
Firdevs İZGÖREN

Kapak İllustrasyon

Büşra AYRANCIOĞLU

Tasarım

Sıla ERGÜN

Sesli Dergi

Sılanaz KALENDER

İletişim

Büşra AYRANCIOĞLU

Dijital Medya

Mehmet Akif YARDIM
Büşra AYRANCIOĞLU
Şüheda BİCE

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperver dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

59.Sayı

Haziran/2024

fikirperverdergi.com

▶ Fikirperver Dergi

📷 🐦 fikirperverdergi
fikirperverdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 🐦 @gelecegimizkitapta

HANGİ MAVİ ?

Gökyüzünün maviliği miydi, insana huzur veren? Denizin sonsuz maviliği mi? Deniz mavi miydi yoksa şeffaf mı? Deniz şeffaf renkti de gökyüzünün mavi rengini mi alıyordu yoksa? Güneşin doğuşuyla, gökyüzü rengini denizlere ödünç veriyordu da gece geri mi alıyordu rengini? İkisine de bakınca, insanın ufku genişliyordu. İkisi de hayal kurarken, hiçbir engele takılmadan, düş kurabilmeyi öğretiyordu insana. Bazen sırt üstü yemyeşil çimlere uzanıp Gökyüzünde uçan kuşları seyretmek bazen bulutları yara yara giden uçağın bıraktığı izi izlerken bulutlar ülkesinde yol alan yolcular geçer aklımdan. Çocukken el sallardım uçaktaki yolculara. Tanımasam da iyi yolculuklar dilerdim. Kim bilir ne için uçuyorlardı? Kimi hayalleri için kimi sevdiğine kavuşmak için. Kimi hasta ziyareti kimi cenazesine yetişmek için. Kimi gezi için uçuyordu masmavi gökyüzünde. Farkında mıydı, maviliklerde uçarken; Kuş bakışı yeryüzünü seyretmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu? Neler geçerci insanın akıldan bulutların arasından geçerken? Düşünmeli ve fark etmeliydi... Ve deniz mavisini, İçinde onca canlıyı barındıran gizemli dünya. İndikçe derinleşen, derinleştikçe merak uyandıran sular şehri. Kiminin yüzerken huzur bulduğu kimi için evladını, sevdiğini alan mavilikler. Balıkçılar için ekmek teknesi, su canlıları için mükemmel yaşam alanları. Nuh tufanında yeni bir başlangıç ve sonun kesişme noktası. Kimi efsanelere göre kavuşmak için yüzülen maviliklerde sevdiğine kavuşmadan boğularak ölen aşıkların suları.

Yaz' ın en güzel rengiydi mavi. Bazen masmavi bir gözde hayat bulmaktı bazen o maviliklerde yok olmaktı. Bazen nazar değmesin diye çengel-
li iğneyle yakaya tutturulmuş bir renkti mavi. Çocuk hikâyelerinde, hayallerdeki mavi bir at bile olabiliyordu... Bazen bir kasaba rengi bazen yazın en şık kombin rengiydi mavi. En güzeli de gökyüzüyle bütünleşen deniz mavisiydi. Maviliklerde huzur bulduğunuz, kendinizi din-
leyip, uçsuz bucaksız hayallere kanat çırpıttığınız, sevdiğiniz mavi bir çift gözde kayboldüğünüz, pembe panjurlu evler huzuru anlatıyor gibi görünse de; Can kaynaklarınızla birlikte, huzur bulduğunuz en özel renginiz olsun mavi...

Rafiye ÖZTÜRK KALAYCIOĞLU

MAVİ DÜŞÜM

Bir gökyüzü var ki gülüşünle maviye çalan
Bir yüreğim var ki
Bir bakışınla beni benden alan
İçimdeki tüm yangınları küle dağılayan
Varlığın senin, bana bir armağan

Düşmüşken bir boşluğa bana bir ışık
Yürüdüğüm bu yolda bana bir güç oldun
Dikenli gülleri de sevsem
Aldığım her nefeste sen oldun

Özcan SAYIN

HÜZÜNLÜ CAMLAR

Damlalardaki hasret
Buğu yaptı camımda
İçerisi karardı
Şimşek çaktı bir anda

Sesin uzaktan da olsa
Geliyor bana
Sanki yardım bekleyen
Bir can var orada

Kulağım işitmez
Gözüm görmez lakin
Kalbim bilir oradasın
Belki çok uzaktasın
Ama oradasın

Ayaklandım birden
Dışarı baktım pencereden
Bir baktım ki ordasın

Şimdi bana çok yakındasın
Elimde o fotoğraf
Çıktım sokağa
Islana ıslana
Sarıldım sana

Neval YARAR (12)

MAVİYE SÜRGÜN

Özgürlük, tutsaklık ve sürgün... Her kavram bir renk benim gözümdedir. O renk ise gökyüzü kadar açık, denizler kadar büyüleyici. Maviye sürgün olmak... İnsanın hiç kopamaması ondan ve huzurdan. Her mavi bir başka aslında, her gecenin sabahı olduğu gibi. Yaşam onunla değerli. Özgürlük onun sayesinde var. İstikbal bile onunla var oluyor. Gökler mavi...

Maviye hasret kalanlar, kafasını kaldırıp göğe bakmayanlar... Üzülürüm onlar adına, çünkü bu duyguyu hiç tatmadan yaşarlar. Mavi demek sevgi demek, sevgi ruhun özgürlüğü demek, ruh ancak özgür kalırsa mutlu olabilir ve o özgürlüğün sahibi yalnızca göklerdir. Evet, gökler özgür kılar insanı. Ya tutsaklık? Koca bir okyanusun içinde kaybolmak insanı korkutmaz mı? Derinlerde boğulmak insanı nerelere sürükler? Mavinin her tonunda hangi duygu var? Maviden korkulmaz. Çünkü huzur verir insana. Engin denizler kaybolduysan da yeni umutlar açar sana.

Oruç KÖKDEMİR

Geleceği hiç bilmeden çabalarken insan, sevgiyle ve inançla yelken açar hayata. Ufukta iki mavinin farklı tonunun kesiştiği yere ulaşmaya çalışır. Orası kendini gerçekleştireceği yerdir. Evet, mavi hayattır. Mavi, süreçtir. Bizler o akışın içinde yüzen milyonlarca balıktan sadece biriyiz. Yaşamak için denize sımsıkı sarılıyor ve gökten gelen havayı içimize aldığımızda özgürlüğü tadıyoruz. Bazen fırtınalar içinde bocalıyoruz ve dalgalar bizi hiç istemediğimiz yerlere sürüklüyor. Ancak mavinin aydınlatığı yolda durmadan yüzerek hayata tutunuyoruz. Bizler, göğün kulları olarak her canlı gibi yaşam mücadelemizi veriyoruz.

Mavi, bir sürgün meselesi. Nereye git dese gideceğiz. Rüzgar bizi alsa en doğudan en batıya sürüklese yine güleceğiz. Biz insanoğluyuz. Masmavi göğün altında umuda ve hayallerimize yüzüyoruz. Bu hayaller içinde iyi de var kötü de. Biz mavinin aydınlatığı yoldan iyiye gidiyoruz. İstikbale, özgürlüğe ve durmadan ileriye...

SONSUZLUK VE MAVİ

Mavi denince, uçsuz bucaksız, sonu olmayan gökyüzünün mavisi ve denizin, okyanus sularının derin, sınırsız mavisi gelir akla. Yani ikisinde de çok geniş anlamların olduğu, uçsuz bucaksız genişlik, sonsuzluk ve derinlikler gibi hisler uyandırıyor akıllarda. Farklı bakış açısıyla bakarsak rahatlama alanları olarak da bilinen mavilikler... Gökyüzü, deniz ve okyanus sularının mavi rengine meditasyon alanları da diyebiliriz. Mavi gökyüzü ve deniz sevgi gibidir bir bakıma, sevmesi, kavuşması zor olsa da aynı özellikleri taşırlar. Lakin kavuşmaları imkansızdır. Sadece aynı renge ve aynı özelliklere sahip olduklarıyla sınırlı kalırlar.

Sevgi gibi; Gökyüzü, yeryüzü için hiçbir şey yapamasa da yalnızca yeryüzü için ağlar. Yeryüzü de bu sevgi gözyaşlarını biriktirir ve mevsimi geldiğinde rengârenk çiçekler, ağaçlar olarak sunar gökyüzüne. Deniz ve gökyüzünün hiç bir zaman birbirine kavuşması mümkün olmasa da sonsuza dek birbirlerini uzaktan seyretseler de birbirleri içindirler ve birbirlerine aittirler. Farklı anlamda bakacak olursak; Birbirine kavuşamayacak olmalarına mı üzölmeli yoksa sonsuza kadar birbirine ait olmalarına mı sevinmeli? Üzölmeli mi sevinmeli mi diyerek farklı düşöncelere daldırıyor bizleri.

Gökyüzünde kuş olup uçsak, bizim için hayatın anlamı olurdu. Balık olsak, yaşamak için ihtiyacı-mız olan su, yani mavilikler her şeyimiz olurdu. Bizim için yeryüzünün, gökyüzünün, denizle-rin, maviliklerin olmasının ana sebebi insanda sonsuzluk hissini uyandırmasıdır. Bu his, kimin neye ihtiyacı varsa, gökyüzü de, okyanuslar da, deniz suları da, rahatlama hissi uyandırır insan-da.

Mürsel KOÇ

Pozitif enerji vererek duyguları etkiler mavilikler. Yaşam kalitesini artıran en önemli faktördür. Deniz ve gökyüzü bir çok konuda, farklı anlam ve çağrışımlarda yer almıştır. İki sevgilinin aşkındaki sözlerde olduğu gibi. Farklı bakış açısı olan sözleri gibi.

Mesela derler ki; "Kadınlar gökyüzü gibidir, her erkek uçmayı beceremez." Veya bir başkası da der ki;

"Her ne kadar kadın mavi derinliklerde olsa da, her erkek yüzmeyi bilmez." Gerçekte erkektir, derin olan, mavi suların derinliklerine dalmış olan. Ve her erkek uçmayı bilmediği gibi her kadında yüzmeyi bilmezmiş. Belki de kadın yüzmeyi biliyordu da yorulmuştu yanlış denizlerde kulaç atmaktan. Çünkü temelini zor attığı hayallerinin yıkımına, yanlış denizlerde attığı kulaçlarda şahittir. Sonunda hedefe varamayıp kaybolmuştur maviliklerde.

Gökyüzünün ve denizin masmavi uçsuz bucaksız derinliklerinde. Belki de denizin derinliğinden değildir, yüzmenin ve farklı yerlere kulaçlarının asıl sebebi... Kişinin kendi amacı için attığı kulaçların, sonuçsuz kalması, bütün uğraşlarının, emeklerinin, çabalarının boşa çıkması demektir.

Elde edilen sonuç; Bazen de denizin mavilikleri ve derinliği çok da önemli olmaz.

Öyle herkes kulaç atamaz. Hangi deniz de kulaç atarsa atsın boşa gider. Yanlış yerlere gider. Tutunamaz ve öylece boğulur gider bu hayattan. Hayatta tertemiz gökyüzü ve denizin derinliklerinde hayallerin tertemiz olması. Ne yazık ki kirli insanların bulunduğu yerde kaybolur gider. Tüm hayalleri, sonsuz maviliklerde rahatlık ve huzuru beklediği, göz alabildiğine mavilikler gerçek olmaktan çıkar.

Yıkılır her şey, yerle bir olur, düşer yeryüzüne ve gerçeğe tanışır, hayatla yüzleşir. Ve insan kendi içindekileri yeniden çizmelidir gökyüzüne, denize. Sonsuz gökyüzü ve derin mavi suların en temiz, kirlenmemiş, kimse kirlitememiş, ulaşılması zor yerlerine ulaşınca başarmış olur insan. Hayaller gerçek olur. Mutluluk, sevinç, aşkı yakalamış olur.

Mavilikleri kucakladıkça yeniden doğar hayata.

KÜÇÜK DENİZ KIZI PONYO –PONYO

Yönetmen: Hayao Miyazaki

Oyuncular(Seslendirme Kadrosu):

Tomoko Yamaguchi, Kazushige Nagashima, Yüki Amami, George Tokoro, Yuria Nara, Hiroki Doi, Rumi Hiiragi, Akiko Yano, Kazuko Yoshiyuki, Tomoko Naraoka

2008 Toshio Suzuki

Tür

Animasyon

MDB Puanı:8/10

Film müziğinin bestecisi: Joe Hisaishi

Bir denizcinin oğlu olan Sosuke'nin (Soske) bir japon balığını deniz kenarında bir şişede bulmasıyla başlar hikâyemiz. Fakat bu balık sıradan bir japon balığı değildi elbette. Deniz tanrıçasının kızı ve bir sihirbazdır. Sosuke ve Ponyo'nun insan olması yolundaki macereaları ve dostluklarının bol mavili ve ıslanmalı anlatımı.

Ponyo'nun Annesi: Ponyo'yu olduğu gibi kabul edebilir misin?

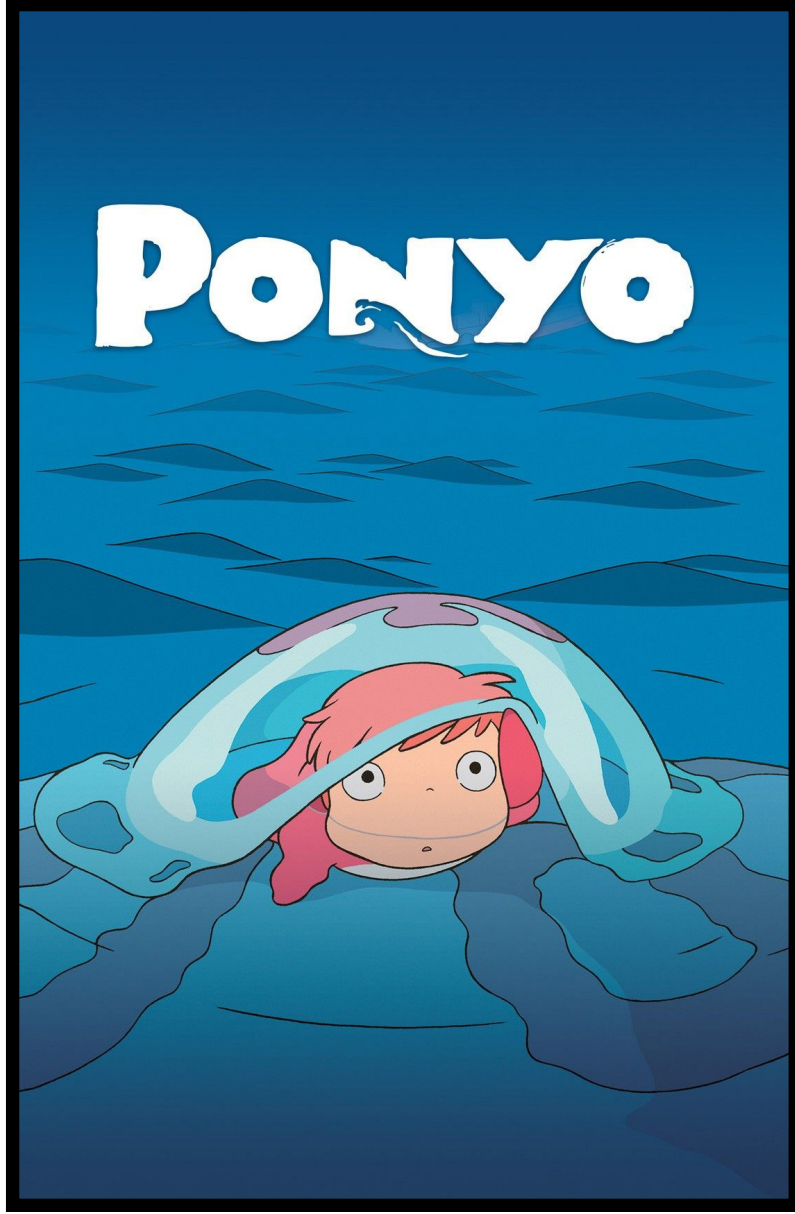
Sosuke: İster balık olsun, ister deniz kızı olsun, ister insan olsun. Ben Ponyo'yu yine de seviyorum!

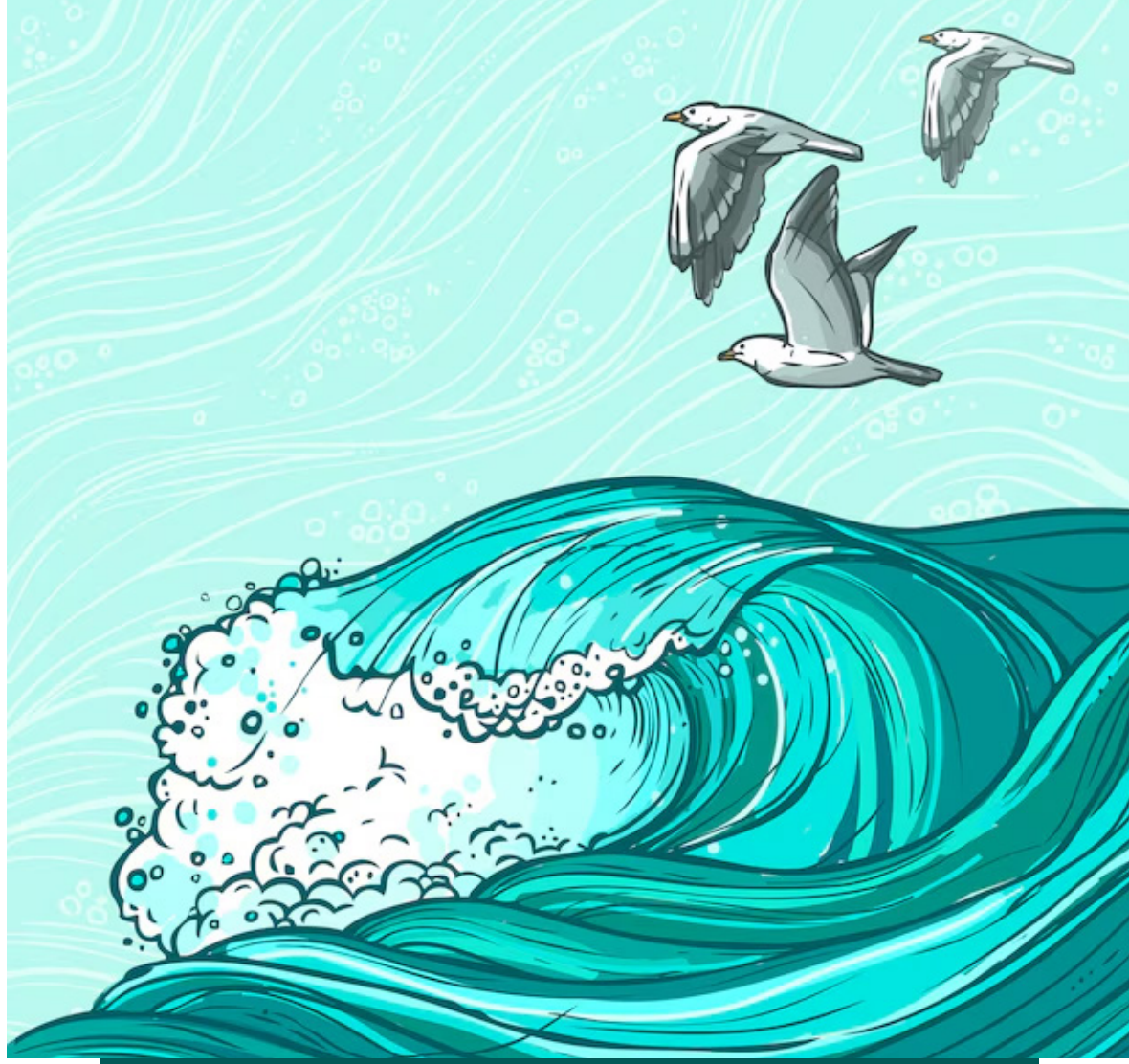
Cemal Süreya'nın da dediği gibi; "Mavi, bir renkten fazlası bence. Sonu olmayan bir gökyüzü, umut dolu bir deniz."

İyi seyirler...

Asya Alin ARSLAN

FİLM KÖŞESİ

ESSİN YEL

Alıkoymasın kader birbirimizden bizi.
Harmanlasın ehli hâle getirsin ufukta.
Ömür kısa, vakit yok sandığın kadar
Yel eser iken.
İnsanoğlu bu akışta savrulup gider iken.
Çekinmesin söylesin seven sevdiğini bir kez olsa da.
Kendine koyduğun sınır çizgisini es geç,
yaşam çizgisini al odağına.
Ömrün sonlandığında diyemediklerin için pişman olma.
Geri gelmek yok bir kez daha bu dünyaya unutma, hiçbir
şeyi içine atma.
Sana bahşedilen bu hayatı doyasıya yaşa.
Öyle ki ne o doyabilsin sana ne sen ona.
Yel essin.
Kısalsın zaman geride kalsın yaşamının ağacı.
Doğrunla yanışınla o uğurlasın seni ebedi yolculuğuna.
Ders almasını bilen ol, pişman olan değil.
Ne esen yele karşı koy ne de bırak kendini öylece,
Değerli kıl yaşamını elinden geldiği ölçüde.

Melis ÖZŞAHİN

KARANLIK

Fatma KAYA

Adem hayatta yaşayabileceği tüm güzellikleri mavi ile özdeşleştirmişti. Mavi; ıslıl ıslıl parlayan deniz, pasparlak bir gökyüzü, yer yer yoğunluğu maviye çalan orman demekti. Masmavi, sakın bir deniz yaz mevsimi demek, yaz ise tatil. Tatil zamanını ise deliksiz uykuların zamanı, uykudan uyanıldığında da parlak bir güneşin olduğu gökyüzü altında uzun uzun yürüyüş zamanı belliyordu. Bembeyaz bulutların olduğu masmavi bir gökyüzü güzel bir günün işaretiydi. Adem maviliği göremediğinde içini derin bir hüznün kaplar, aydınlık günlerin özlemi tüm benliğini sarardı. Aydınlığı göreceği günü iple çekerdi, içinde olduğu an uzadıkça uzardı. Oysa adem'in sevdiği aydınlığı değiştirmek bir ışık oyununa bağlıydı. Işığın değişmesi aydınlığı karanlığa, pırıl pırıl maviyi griliğe bırakmasına yeterdi. Güneş, küsüp başka bir yere gittiğinde beraberinde aydınlığı da götürürdü. Masmavi parlayan her şey aslını yitirir simsiyah olurdu. Böyle zamanlarda göz gözü görmezdi. Ortaya çıkan karanlık bir karadelik gibi olur, o an dünyada ne varsa hepsini yutuverecek gibi olurdu. Böyle karanlık anlarda dem çok korkardı. Bu karanlığa son vermeyi ölümüne ister ama elinden bir şey gelmezdi. Yapabildiği tek şey bir kibrit yakmakla etrafındaki minicik bir alanı aydınlatmak, kendi karanlığını parlatmak olurdu. Güneş sabahı getirmek için tekrar gelir, karanlık kaybolur, yerini aydınlığa bırakırdı. Aydınlık onlar göz açıp kapayıncaya kadar geçerken karanlıktaki anlar, belirsizlik içinde geçen yıllar gibi upuzun sürerdi. En büyük mutluluğu ise aydınlığı beklediği anlarda yaşardı. Umut etmek en büyük mutluluktur. Çoğu insan için olduğu gibi adem için de aydınlık maviye bezenmiş bir umuttu.

SEVMEYİ SEÇMEYİ SEVMEK

SEVMEYİ SEÇMEYİ SEVMEK

Seni gökyüzünün tavanı kadar seviyorum.

Bende ormanların yeşili kadar

Uyuyan bir kediye yaklaşıırken sen

Hafif göz aralığından seni görüp

Yeniden uykusu seçmesinin

Kedide temsil ettiğin güveni

Güveni kadar seviyorum

Hani yaşam yolculuğunda

Sırtını sıvazlayanların

Varlığına da

Olmayanların yokluğuna da

Şükredersin ya

Her ikisinin hissettirdiği

Şükür kadar seviyorum.

Neyi mi?

Sevmeyi

Sevmeyi seviyorum,

Sevmeyi seçiyorum.

Bundan vazgeçilir mi?

“Doyulur mu doyulur mu?”

Sevmeye doyulur mu?” demiş diyen.

Dedi ki kadın seviyor musun? Adam “Bu kadın nefret dolu!.. Sevmek nedir ki?” diye ekledi adam.

Dedi ki kadın “Hayır, ben sevgi doluyum.”

“He he, söylesene sevgi ne demek?” dedi

adam; “Sevgi dili başka bir şey söylesem de

anlamazsın!..” dedi kadın... Adam için farklı

olanın ne olduğu belliydi, Kadın için farklı

olan aynıydı.

Bana ikisi de aynı demeyin. İkisi de aynılıkta farklı!..

“Söyleyeyim mi?” dedi kadın; Sevgi gökyüzü-

nün tavanı kadardır. Gibi garip bir ses çıktı

adamdan “He ho heo!..” Kadına çak yaptı

adam. Seni anlıyorum güzelim der gibiydi.

Boş gözle ve boş içli bakan,

İçine “ben neden böyle hissedemiyorum?”

diye bakış atan... Adamın içinin farkındalığını sevdi kadın.

Ayak üstü kaşları çatık gezmeyi ilke edinmiş, Kendine böyle bir sınır çizmiş.

Adamın içindeki çocuğu ve farkındalığı

sevdi kadın. Adamın içindeki sancıyı

sarmak istemedi. Bu gördüklerini baş-

kalarında gördüğünde sardığı zamanlar

olmuştu. Tercihsiz yöneldiği... Artık

görevli değildi.

Bu alandaki görevini tamamlamıştı za-

manında. Şimdi adamlı kadınlı bir şey-

lerin ardındaydı kadın.

Varlığın tonlarına kavuşmak hayatı

olmuşken renklerin tonlarını, gökkuşa-

ğı olmayı nasıl anlatabilirdi ki adama?

Nasıl anlaşılabilir olabiliirdi o adam

tarafından?

“Bak hele” dedi ada, herkesle konuştuğu aynı tondan. Kadın duymadı; duydu

ama bağ kurmadı. Bağ kurmadı ama

adamın gözleri nasıl da profesyonel çocuktuktu.

Kendisi gibi. Her yetişkin gibi o çocuğa

sarıldı kadın. Bak işim var, dedi kadın.

Hadi hadi sen de işinin başına! Ne çok

konuştun ya hu. Kadın adamın tonunda

konuştu. Tonları anlatamadı ama tonun

kendisi oldu. Yine sarıldı ona. O iç çocuğa.

Bu bir tercihti.

Bu bir aşk öyküsü değil. Zanlarından

arın. Bu, kültürün oluşturduğu iki insa-

nın, sorgulayanı ile sorgulamayı keşfe-

denin ilginç öyküsü. Kırmak veya şefkat

göstermek için de değil, bu sadece anla-

makla, hissetmekle ilgili; Hisset...

Kime mi diyorum? Kültürün oluşturdu-

ğu çıkması olası seslere. Deli miyim?

Evet, herkes biraz delidir! Neyse. Nasıl

Anlatabilirdi ki kadın ona?

Ne olduğunu yazmayacağım, doldurmakta özgürsün:

Adam yıllardır kavuşamadığı bir şeye kavuşmuştu oysa ki! Görmüyordu...

Zaten ülkenin yarası değil miydi gözleri açık dışarıyı gören, dışarıya gösteren?..

Adam da böyleydi işte. Sahip çıkacağı duyguların yoğunluğunda yaşarken içi, dışı hâlâ o alana girememişti. Kadın bunu gözlemlerken kendine yabancılaşmış mıydı? O da her şeyi bilen bir pencereden bir şeyler taslıyordu. Susmuyordu, susmuyordu bir türlü. Söylediği derinliğe inebilmiş

ve gökyüzünün tavanı kadar geniş bir alana çıkabilmiş miydi? O da bilmiyordu. Şunu biliyordu artık; Gökyüzünün tavanı kadar sevmenin ne demek olduğunu...

Demet ANTEPÜZÜMÜ

MAVİ SADECE BİR RENK DEĞİLDİR

Mavi, sadece bir renk değildir; derin anlamlar barındırır içinde. Her birimiz için farklı duyguları, anıları ve anlamları çağırır. Bu nedenle sadece renk değildir mavi. Mavi deyince akla hemen gökyüzünün ve denizin rengi gelse de, tavus kuşlarının mavi rengi ve yeşille birleşmesi de hep benim için ayrı bir güzelliştir. Bunun ötesinde ferahlatıcı, derin ve dingin bir tonu vardır.

Yıllar önce Ankaralı ressam Muhteber ve Yusuf Demirtaş çiftiyle tanıştım. Tanışma sebebim, kızıma resim yapması için atölye aramamdı. Ankara'da yetişkinlere atölyeler vardı, ancak çocuklar için maalesef tek diyebileceğim atölye Demirtaş çiftinin atölyesiydi. Onlar, uzun yıllar boyunca çocuklarla çalışmış, onlara sanatı sevdirmiş ressam, sanat eğitimcisi ve öğretmenlerdi. Kızım Gülce, onların atölyesinde resim çalışmış, renklerin büyüğü dünyasına adım atmıştı. Bir sohbette, Yusuf Hocama; "Hocam çocukların atölyesi ne kadar renkli, insanın içi açılıyor, renkler cıvı cıvı" dedim. Ancak, onların atölyesinin biraz daha sakin ve renksiz olduğu-

nu fark etmiştim. Bu durumu Yusuf Hocama açıkladığımda, bana şu cevabı verdi: “Çocuklar için renkler cıvılcıvıldır. Onlar gökyüzünü mavi yerine sarı, yeşil, kırmızı boyayabilir. Ama yetişkinlerin yaşadıkları olaylar fırçasına ve tuvaline yansır. Onlar gökyüzünü mavi rengin dışında başka bir renge zor boyarlar. Yaşanılanların, öğrenilenlerin etkisi vardır hep. Yaşadıklarını, öğrendiklerini bir kenara bırakıp, çocuk ruhuyla resim yapanlar Picasso olur. Her ressam, içindeki çocuk ruhuyla resim yapmak ister.”

Muhteber Demirtaş hocam bir açıklamasında şöyle diyor; “Çocuklarımı büyüttüğüm dönemde resim çalışmalarına ara versem de 1968 yılından beri resimle ilgiliyim. Emekli olup kendi atölyemi kurduktan sonra resim çalışmalarım yoğunlaştı. Yağlı boya çalışıyorum. Ana konum kadınlar. Ülkemizde o kadar çok sorun var ki ben de birisini gündemde tutmak istedim. Kadınlarımız, kızlarımız var resimlerimde. Onların ayakta durmalarını, okumalarını, kendilerini ifade etmelerini, haklarını aramalarını, kısaca ekonomik özgürlüklerini kazanmalarını istiyorum. Bu yüzden resimlerimde kendini anlatan, hakkını arayan, çığlık atan kadınlar, kızlar var.” Bu açıklama Muhteber Hocamın resimle anlatmak istediği ve varmak istediği yerin, sanatın önemini fazlasıyla ifade ediyor. Yusuf ve Muhteber Hocalarımın kıymetleri çok büyüktür bende.

Bu sözler, bu anlatım mavinin ardında yatan derin anlamı daha da belirginleştirdi benim için. Mavi, sadece bir renk değil, aynı zamanda bir özgürlük ve cesaret simgesidir. Çocuklar gibi, her an yeni bir şey keşfetmek

için heyecan duymanın, hayal gücümüzün sınırlarını zorlamanın, farklı renklerle düşlerimizi süslemenin simgesi.

Belki de mavinin bana hatırlattığı en önemli şey, içimizdeki çocuğun hiçbir zaman kaybolmaması gerektiğidir. Hayat ne kadar karmaşık olursa olsun, içimizdeki o saf, temiz duygularla bakabilmeliyiz dünyaya. Mavi, bize bu cesareti ve özgürlüğü hatırlatır. Her an, yeni bir başlangıca adım atabileceğimizi gösterir.

Bu yazıyı yazarken, mavinin bana öğrettiği bu derin anlamı hatırlıyorum. Her birimiz, içimizdeki çocukla buluşabilir ve hayatı daha renkli kılabiliriz. Mavi, bize bunu hatırlatır; sadece bir renk değil, aynı zamanda bir yaşam felsefesidir.

Hayatınıza mavinin eşlik etmesi dileğiyle, sağlıklı kalın, hoşça kalın.

(Resimler; Sayın Muhteber Demirtaş’tan izin alınarak yayınlanmıştır)

Mehmet Ali KESKİNKILIÇ

JAMES DEAN VE MAVİ

Endüstrinin eskitemediği renk.

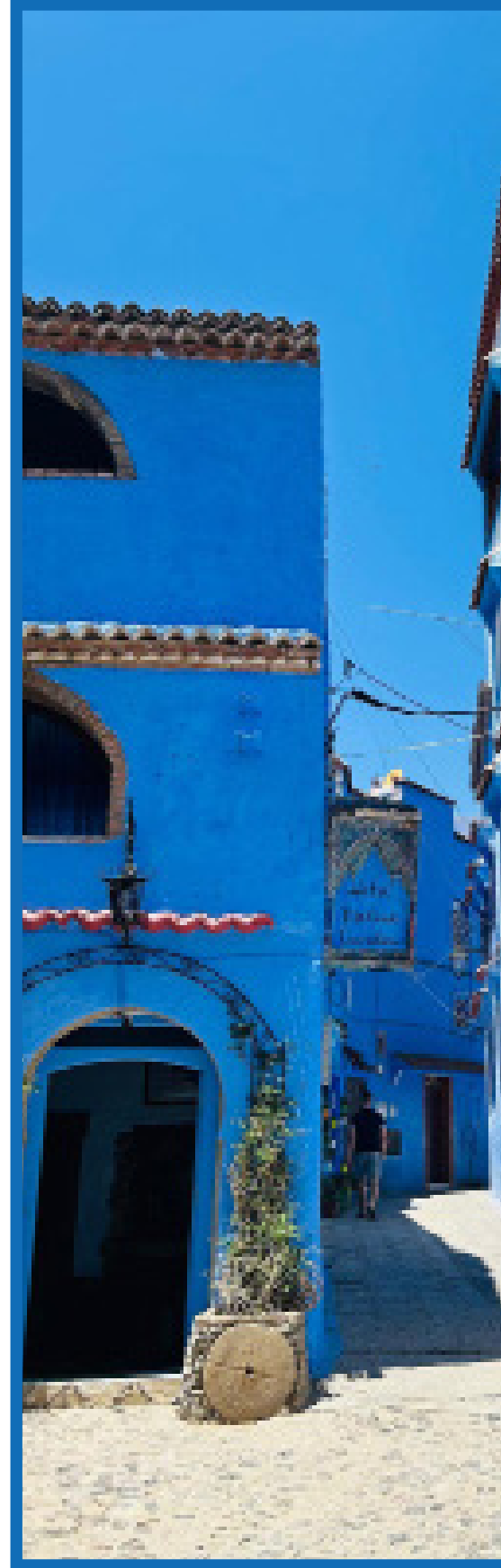
Modada çokça yer almayan, fabrika atıklarıyla kirlenen gri bulutlara en çok yakışan çizgisini bozmayan koyu mavi ton. Çocukluğumdaki favorim rengim... Ataerkilliğin erkeklere uygun gördüğü cinsiyetçi görülen miftah renk. James Dean ve Blue jean'i modayı değil isyankârlığı bundan ötürü temsil ediyor. Belki bu yüzden modadan ziyade ahlaka sirayet ediyor. Daha çok iş görüşmesini kapsıyor. Podyumda işi yok.

Edebiyatta ise bolca geçiyor şahsına münhasır renk. Dünyanın ruhunu yansıtıyor. Gecesi, gündüzünde sadece tonu değişiyor. Tefekkür ve tatbik etme ihtiyacı sunuyor. İnsani münasebetlerde kişinin refikini dengeliyor. Öfke anında gökyüzüne bakabiliyorsan bir rahatlama gelebiliyor. Deniz, kum, güneş üçlemesinin ana rengi. Mavi, tabiatın aslına sadık renk.

Biyolojide ise mavi renk hep kirli kanı temsil ediyor. Dolaşım her şey. Toplardamarlarda sorun olursa varis, pıhtı, emboli tehlikeye mahal verebilecek birçok rahatsızlık ortaya çıkabiliyor.

Bu yüzden toplardamarlar çok kıymetli. Velhasıl toplardamarlar gereken değeri görmeli, asıl iş onda.

Betül UTCU

EDEBİYATIMIZDA MAVİ

Başlangıç olarak İslamiyet öncesine kadar uzanan ve bundan dolayı da oldukça köklü bir birikime sahip olan bir şiir geleneğine sahibiz. Hatta Türk toplumunda edebiyat denince ilk akla gelenin şiir olduğu bile söylenebilir. Türk şiirinin geçmişi, Türk tarihi hakkında bilinen ilk yazılı kaynaklar olan Göktürk abidelerinden daha eski bilinen ilk sözlü edebiyat ürünleri olan koşuk ve sagulara dayanmaktadır. Göçebe kültür içinde yazının kullanılmadığı dönemlerde Türkler duygularını şiir diliyle kitlelere iletmeye çalışmışlardır. Zaferlerini, kederlerini, sevinç ve sevgilerini şiire dökmekle kalmamış bilmecelerini ve ata sözlerini bile ölçülü ve uyaklı söyleyerek konuşma dilini şiire yaklaştırmaya çalışmışlardır. Diğer edebi türlerle kıyaslandığında bu geçmiş Türk şiirine ayrıcalıklı bir konum kazandırmaktadır. Tarih boyu Türk şiir denizini besleyen birçok nehirler olmuş ve onu daha

da beslemiş ve zenginleştirmiştir. Şiirimizin sürekliliğini koruması ve bu günlere gelmesinde edebi akım olarak da adlandırdığımız bu beslenmelerin çok önemi vardır. Edebi akımlar bir sanatkar grubunun belli bir dönemde, ortak dünya görüşü, estetik, sanat ve edebiyat anlayışı çerçevesinde oluşturdukları edebiyat hareketi ve bu anlayış ve hareket çevresinde yazılan edebî eserlerin oluşturduğu bütünlüklüdür. Bütün toplumlarda, toplumsal gelişmeye paralel olarak dünya görüşünde değişiklikler olur. Bu değişiklikler sanat anlayışlarını da etkiler ve yeni akımlar ortaya çıkar. Her akım, güzel sanatların bir başka kolu olan edebiyatı dolayısıyla şiiri de etki altına alır. Geçmişe baktığımızda şiir ana damarına katkısı olan birçok akımın olduğunu görüyoruz.

Günümüz Türk şiirini besleyen kaynaklar arasında en önemli yer halk şiirine aittir. Özellikle 13. yüzyıldan itibaren köklü geçmişinden kopmadan şimdiki vatanımız Anadolu'da kök salmaya başlayan halk şiirimiz eski anayurttan getirdiği gelenekle yeni anayurt ve uygarlık çemberindeki yaşantıyı mükemmel biçimde kaynaştırarak bugün bile başvurulana sağlam bir şiir örgüsü oluşturmuştur.

Halk şiirinin yanında karşılaşılan yeni kültürlerin etkisiyle 14. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar Türk edebiyatında Divan şiiri de egemen olan bir şiir akımıdır. Bu akım, Türk şairleri tarafından İran, Arap ve Hint edebiyatından etkilenecek ortaya çıkan biçim ve şekil açısından belli özellikleri olan bir şiir türüdür. Şiirlerde kullanılan aruz ölçüsü, divan şairlerinin şiirlerinde birbirine benzeyen kalıplar oluşturmuştur. Tasavvuf Edebiyatı da 13 ile 19. yüzyıllar arasında önemli şairlerin ve şiirlerin ortaya çıkmasına vesile olur. Bu dönemlerden sonra 1860-1896 yılları arasında Tanzimat Dönemi Şiirine, 1896-1901 yılları arası Serveti Fünun Edebiyatı ya da Edebiyat-ı Cedide şiirine ve 1909-1912 yıllarında da Fecr-i Ati şiirine rastlıyoruz. Osmanlı'dan sonra kurulan Cumhuriyet ile de Türk şiirini besleyen nehirlerin çeşidi ve sayısı artmaya başlar. Bu dönemde Türk şiirinde görülen belli başlı şiir akımları ise şunlardır: Milli Edebiyat (1911-1923), Beş Hececiler (1914-1923), Yedi Meşaleciler (1928-1935), Saf (Öz) Şiir (1920-1940), Toplumcu Gerçekçiler (1940-1970), Garip (Birinci Yeni) (1941) ve İkinci Yeni (1950). Günümüz Türk şiirinde ise belli bir akımdan çok bireysel çabalar ön planda görünmektedir. Tüm bu şiir akımları ve bu akımlara mensup olan şairler edebiyatımızda önemli işlevler görmüşlerdir. Bu yazıda ise bu ayın kapak konusu olan Mavi Akımından bahsetmek istiyorum. 1952 yılında yayımlanmaya başlayan "Mavi" isimli derginin etrafında toplanan Atilla İlhan, Ferit Edgü, Orhan Duru, Özdemir Nutku, Yılmaz Gruda, Ahmet Oktay, Demirtaş Ceyhun, Demir Özlü ve Tahsin Yücel gibi şairlerin oluşturduğu bu grup Maviciler olarak bilinir. Dergi, aslında şiirlerini basılı olarak görmek isteyen bir grup liseli öğrencinin girişimidir. Dergiyi çıkartmak için görüşmeye gittikleri Nurullah Ataç'ın derginin isminin neden 'mavi' olduğu sorusunun karşılığını "deniz ve gökyüzü mavidir. Bir sonsuzluğu ifade ederler, o yüzden Mavi," olarak verirler. Derginin ilk sayısında Teoman Civelek'in kaleme aldığı "Mavi'nin Düşündürdükleri" başlıklı yazı, grubun manifestosu mahiyetindedir: Bütün inkılaplar, köklerini cemiyetin inkişaf şartlarından almış olmalarına rağmen, daima yeni bir nesil yaratmışlar ve özlenilen sosyal yapının kurucusu olacak yeni bir insan tipini yontmuşlardır. Kafa, ruh, et ve kemiğimizle kendimizi inkılap davasına verdik. Mustafa Kemal sevgisi bir şarkı gibi dudaklarımızda dolaşıyor. O, kafamızda nur, yüreğimizde imandır. Bozkırlar çevresi içinde yaşayıp, yaratış ve çalışma

terbiyesi alacağız. Biz, memleketimizin fikir ve sanat kalkınmasında birer 'Er' olarak çalışmak azmindeyiz. Şunu da belirtmek isteriz ki, fikir ve sanatı, sosyal bir sınıf veya zümrenin bir kavga bayrağı olarak kullanmayacağız. 'Hürriyet'in ve 'barış'ın rengi olan 'Mavi', memleket bütünlüğü içinde çalışmayı kendisine hedef bilmiştir. Bu toprağı, insanları ile, düşünce ve duyguları ile, kaderi ile, yani, bütünü ile kavrayan fikir ve sanat adamları safımızda yer alabilirler. Bu ilk sayımızda okurlarımıza uçsuz bucaksız masmavi göklerin, en engin mavi denizlerin sonsuzluğunca selam ve sevgiler." (*)

Anadolu'nun kalkınmasının sanat, siyaset, teknik ve ilim alanında halka, Anadolu'ya yönelişle sağlanabileceği üzerinde duran Mavi akımında yeniliğin dışta, şekilde değil; özde, içte bulunduğu vurgulanırken klasik şiir soyut; hayattan, tabiattan kopuk olarak değerlendirilir. Sanatçıların mensubu bulunduğu toplumu duyması, düşüncelerinde o toprağın sesi olması hâlinde eserlerinin ulusal sanatı yansıtacağı ve bu eserlerin hem milli hem de evrensel özelliği bünyesinde barındıracağı dile getirilir. Bu topluluğun hedefinde Garip Akımı ve Orhan Veli vardır. Özellikle şiirin açık olması gerektiği anlayışının reddedildiği, şiirin basit olamayacağını; zengin benzetmeli, içli, derin olması gerektiğini savunmuşlardır. Onlara göre şairanelik şiiri düzyazıdan ayıran önemli bir faktördür. Çoğunlukla imgelerden yararlanmışlardır.

Başlangıçta Anadolu'yu bütün yönleriyle edebiyata yansıtacakları iddiasıyla ortaya çıkan Maviciler ulusal sanattan yana olmuş; halk şiirine yakın durmuşlardır. Daha sonraları ise Atilla İlhan'ın öncülüğünde şiirde toplumsal gerçekçiliğin sözcüsü bir grup olarak bir dönüşüm yaşamışlardır. Toplumcu gerçekçilerden farklı olarak bireyselliğin de şiire yansıtılması gerektiğini savunmuşlardır. Biçem ve içerik açısından ortak noktaları olan dönemin bir diğer önemli şiir akımı olan Hisarcılar'la da görüş ayrılığına düşüp kalem kavgalarının başlaması da bu dönemdedir. Sadece şiir değil öykü, resim, müzik gibi edebiyat ve sanatın farklı türlerinden de eserlerin yer aldığı Mavi dergisi Nisan 1956'da çıkan 36. sayısından (Son Mavi) sonra yayın hayatına son verir.

Bir bakıma Mavi akımının da etkisiyle ortaya çıkan ama

ondan tamamen farklı şiirden daha ziyade düz yazı eserler üreten bir akım daha var edebiyatımızda: Mavi Anadoluçuluk. Özellikle Halikarnas Balıkcısı olarak bilinen Cevad Şakir Kabağağaçlı'nın Hey Koca Yurt, Aganta Burina Burinata, Sabahattin Eyüboğlu'nun Mavi ile Kara ve Azra Erhat'ın Mavi Yolculuk kitaplarında vurguladıkları Mavi Anadoluçuluk düşüncesi en yalın hali ile Yunan ve Roma medeniyeti olarak görülen kültürün temelini Anadolu olduğunu öne sürer. Grek mitolojisinin, efsanelerinin, felsefesinin, Homeros'un ve Anadolu'nun antik kentlerinin Yunan kültürüne mal edilmesine karşı çıkar ve tüm bunların Anadolu'nun malı olduğunu söyler. Onlara göre Anadolu "kültürlerin geçiş köprüsü" değil kültürlerin ve medeniyetin doğduğu yerdir. Yunan uygarlığı Anadolu uygarlığının öncüsü değil izleyicisidir. Sabahattin Eyüboğlu Mavi ve Kara kitabında bu memleketin fethettiğimiz için değil zaten bizim olduğu için bizim olduğunu söyler. Ona göre fethedenin de fethedilenin de biz olduğumuz kaynaşmış bir kitleyizdir. Önceleri pagan, sonra Hristiyan en sonra da Müslüman olmuşuzdur.

1950'li yıllarda edebiyat değerleri üzerine bir tartışma açarak tekdüzeliğe düşmüş şairleri, yazarları ve eserlerini yeni baştan değerlendirip yeni bir soluk getirmek amacıyla ortaya çıkan Mavicilerin bir iki eserine de burada yer vermek iyi olacaktır.

üçüncü şahsın şiiri
gözlerin gözlerime değince
felâketim olurdu ağlardım
beni sevmiyordun bilirdim
bir sevdiğin vardı duyardım
çöp gibi bir oğlan ipince
hayırsızın biriydi fikrimce
ne vakit karşımda görsem
öldüreceğimden korkardım
felâketim olurdu ağlardım
Attila İlhan

dizeler
üç sözcükten oluşan bir cümleye
"hayat buymuş demek"
sığılacak denli yalındır yaşam

insan yalnız yaptıklarıyla değil
yapmadıklarıyla da insandır
Ferit Edgü

N' olur öyle uzak bakma
Sen al götür beni
Bu suratımı sakla
Bana yeniden anlat insanı
Bu değil de yanılıyoruz de
Bitecek bu hesaplar
Yılmaz Gruda

*Teoman Civelek, "Mavi'nin Düşündürdükleri", Mavi, S. 1, 1 Kasım 1952, s. 1.

MOZAIK PASTA

Kızımın ne zaman bir kahve sohbeti yapsak bir yerlerde ben cheesecake yerim, o mozaik pasta. Babaannesi çok güzel yapardı ama kızım yetişemedi maalesef. Ben hiç denemedim belki bir ara denerim.

(Sanırım hepsini yemekten korktuğum için yapmıyorum.)

Geçenlerde keşfetti bizim ergen; hazır dondurulmuşları çıkmış. Atıyorsunuz buzluğa birileri gelirse hop buzluken bile dilimleyebiliyor ve çayın kahvenin yanına ikram edebiliyorsunuz.

Oysa eskiden öyle miydi? Bu market alışverişi aldı beni taa yıllar öncesine - sanki milattan önce gibi bir an, bir an ise daha dün olmuş gibi- ortaokul yıllarına götürdü. Ankara Etlik'teyiz, Meşeli sokak. İlkokulda çok şanslıydım (dık). Hemen okulun sokağında otururdum. Neredeyse ders zili çalsa yetişme mesafesi. Ortaokula başladık bütün mahalle başka okul olmadığı için Aşağı Eğlence'deki Etlik Ortaokulu. İnanın şimdi mesafeyi tahmin edemiyorum ama bu zamanda çocuğumu asla yürütmem yürütemem. Biz o devrin o çevrenin çocukları hep yürüyerek giderdik okula hatta sabahçı-öğlenci ayrımı nedeniyle zifiri karanlıkta yürüyerek dönerdik gene akşam evlerimize.

Ve hep acıkmış olurduk eve dönerken. O zaman hamburger alışkanlığı, adım başı fast-foodcular yoktu, pastaneler vardı. Vita yağıyla yapılmış, süt, çikolata gibi gerçek tatlardan uzak ama bize dünyanın en lezzetli yiyecekleri gibi görünen pastane ürünleri. Başta üçgen dilimler halinde dizilmiş mozaik pastalar, meyveli çikolatalı eklerler, mis kokulu, taze, sıcacık ay çörekleri, poğaçalar... Yaz kış fark

M.Nimet TÖNGÜR

etmez haftada bir belki daha sık harçlıkları artırır ya giderken ya dönerken uğranırdı Oskar Pastanesine. Ankaradan ayrılmadan önce Giresun caddesinde bir tane vardı, bilmem hâlâ var mı? Bir de akşamcı olduğumuz zamanlar çarşamba günleri eğitsel kol faaliyeti adı altında 50-60 öğrenci hiçbir doğru düzgün etkinlik yapmadan göstermelik bir araya gelir daha doğrusu bir sınıfa tıkıştırılırdık ve 7. Ders saati olarak daha geç çıkardık. Akşam 6'ya doğru okuldan çıkan çocuk tabii acıktır. Önden fırlayıp koşanların ilk sıralara yerleştiği yer ise lahmacun fırını idi. Aman Allah'ım ne güzel kokardı o lahmacun, şimdi yediklerimize benzemiyordu pide ile lahmacun arası bir şeydi ama çok lezzetliydi. Kâğıtların üzerine konan lahmacunları ellerimiz yana yana, yağları aka aka öyle bir yerdik ki yol boyu görenler ilk defa tadıyoruz sanırdı. Bazen sıra bize gelene kadar kalmazdı; ellerimiz boş, midemiz kazına kazına evin yolunu tutardık. Paramız azdı, okul uzaktı, özel öğretmenlerimiz yoktu, hepimiz mahalledeki devlet okulunda gayet sıradan eğitimler aldık ama hepimiz zoru başardık ve bir yerlere geldik. Azla yetindik, tüketmek için değil ihtiyaç için para harcadık. Az olanı çoğalttık mutlu olduk, mutluluğu da üzüntüyü de paylaşarak bölüştük, yük edinmemeye yüklerimizden kurtulmaya çalıştık, mozaik pasta gibi kaynaştık bütünleştik, ayrılmadık, kopmadık uzak da olsakhâlâ hislerimize dokunduk dokunmaya da devam edeceğiz.

Burc Halife – Dubai / BİRLE- ŞİK ARAP EMİRLİKLERİ

Dubai'de inşası 4 Ocak 2010 tarihinde tamamlanan dünyanın en yüksek gökdelenidir. Eski ismi Burc Dubai'dir. Adını Halife bin Zayid el-Nehyan'dan almıştır. 828 metrelik yüksekliğe sahiptir ve 160 katı kullanılabilir bir yapıdır. Binanın yaklaşık 150. kattan sonra geri kalan katları çelik olarak yapılmıştır. Bu da dünyada ilk defa betonarme kütle üzerine çelik konstrüksiyonla devam edilen ilk bina özelliğini kazandırmıştır. Ayrıca binanın cephelerine gelen rüzgâr yüklerini en aza indirmek için binanın hiçbir cephesi düz olarak tasarlanmamıştır. Köşeleri ise keskin değildir, dairesel birleşimlerle yapılmıştır.

Önder KOÇ

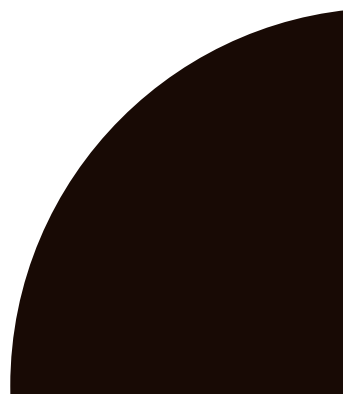
“Palandöken Ice Park 2019 yılından beri Türkiye’nin ilk yapay ve tek yapay buz parkı. Kayak sezonu ile eş zamanlı olarak açılıp kapanan tırmanış parkı; her yıl bir festival düzenlenerek tırmanıcıları bir araya topluyor. Aralık başından Mart ayı sonuna kadar tırmanma imkanı veren park, ulaşım rahatlığıyla da ön plana çıkıyor. Erzurum şehir merkezine 5 km uzaklıkta olan parka 5 dakikalık araç yolculuğu akabinde 15 dakikalık yürüyüşle yada kar motorlarıyla 1 dakika da ulaşabilirsiniz 2016 yılının kış sezonunun son günleriydi. Dağlardaki yol arkadaşlarım Mustafa Tekin ve Yıldırım Beyazıt Öztürk ile Palandöken’de sıradan bir gündü. Sabah erkenden zirveye dağ kayakları ile çıkmıştık. Dönüşte şu anki buz parkının önünde Mustafa aniden durdu ve bize üzeri beton ile kaplanmış piste taş düşmesini engellemek için yapılmış şu anki buz parkının olduğu duvarı göstererek, yapay buz tırmanma duvarlarının dünyadaki sayılı birkaç örneğinden bahsetti. Burada da yapay buz parkı yapma fikrini ortaya attı. 2019 yılının kasım ayının ilk günlerinde buz parkının duvarı üzerinde bulunan tesisatlardan su akmaya başlamıştı. Çok geçmeden iki haftalık süre içerisinde yaklaşık 40-50 cm kalınlığında bir buz elde etmiştik. Palandöken Buz Parkı, 20-25 metre yükseklik ve 150 metre genişlikte muhteşem görünümüyle Palandöken Kayak Merkezi’nin güney pistinin yanı başında duruyordu. Palandöken Buz Parkının ilk tırmanışını 24 Kasım 2019’da yaparak, ilk tırmanışı öğretmenlerimize hediye etmiştik.

2023 yılı Mart ayında Palandöken Ice Park mimarı kıymetli dağcılık hocam, Mustafa Tekin elim bir çığ kazasında rahmetli oldu. Aynı yıl Mustafa Tekin Ice Park adıyla yaşamaya devam ediyor. Onun bu dünyadan giderken ülkemize bıraktığı en güzel imzasıydı.

*Mustafa TEKİN ICE
PARK Palandöken /
ERZURUM*

*Rafiye ÖZTÜRK
KALAYCIOĞLU*

Oxford Üniversitesi (University of Oxford) İNGİLTERE

Birleşik Krallık'ta, İngiltere'nin Oxford kentinde bulunan bir üniversitedir. Kurulduğu tarih bilinmemesine rağmen, 1096 tarihinde bu kentte eğitim olduğuna dair belgeler.

üniversiteyi İngilizce konuşulan dünyanın en eski üniversitesi, kuruluşundan itibaren var olmaya devam eden en eski ikinci üniversite yapmaktadır. Üniversite 1167 yılında II. Henry'nin, İngiliz öğrencilerin Paris Üniversitesinde okumasını yasaklamasıyla hızla büyümüştür. 1209 yılında Oxford halkıyla yaşanan anlaşmazlıklar sonucu bazı akademisyenler kuzeydoğudaki Cambridge kasabasına gitmiş ve burada Cambridge Üniversitesi'ni kurmuşlardır.

Bugün bu iki eski üniversite Oxbridge adıyla anılır.

Oxford, toplam 39 kolejden ve kendi içinde dörde ayrılan akademik bölümlerden oluşmaktadır.

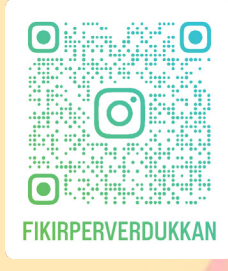
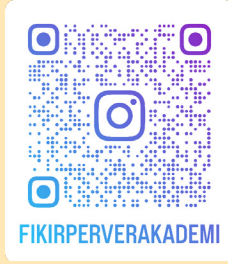
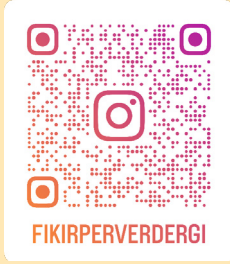
Tüm kolejler üniversite içinde özerktir; kendi öğrencilerini seçer, yapısı ve faaliyetlerini kendileri belirler. Bir kent üniversitesi olan Oxford'un ana yerleşkesi yoktur; tüm binaları ve tesisleri şehir merkezi içinde yer almaktadır. Oxford'da lisans öğrenimi kolejlerde "tutorial" adı verilen haftalık dersler ile üniversite fakülteleri ve bölümlerinin sağladığı dersler ve laboratuvar çalışmalarıyla yapılır.

Oxford, dünyanın en eski ve en prestijli burslarından olan, bir yüzyılı aşkın zamandır yüksek lisans öğrencilerini üniversiteyle buluşturan Rhodes Bursu'nun merkezidir.

Üniversite, dünyanın eski üniversite müzesi olan Ashmolean Müzesi'ne, dünyanın en büyük üniversite yayıncısı olan Oxford University Press'e ve Birleşik Krallık'ın en büyük kütüphane sistemine ev sahipliği yapmaktadır. QS Dünya Üniversite Sıralamaları'nın 2022 yılı verilerine göre dünyanın en iyi ikinci, Avrupa'nın ise en iyi üniversitesi seçilmiştir.

Mürsel KOÇ

Bizi sosyal medya hesaplarımızdan takip etmeyi unutmayın !

Sanat, dünyayı yansıtan bir ayna değil dünyanın
onunla řekillendirildięi bir řekiçtir.

Bertolt Brecht

Yaşam, sadece birkaç uygulamaya geçirilebilir giriři bulunan bir
tiyatro salonudur.

Victor Hugo

Tiyatro tutkusu giderek hayata daha bir demokrat, daha bir özgür-
lükçü, daha bir barışçıl bakmamı sağladı.

Rutkay Aziz

Tiyatro, uygarlığı, bütün yurt sathına ulaştıran çok etkin
bir sanat dalı.

Haldun Taner

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle **28 okula ulaşmıştır**. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

Geleceğimiz Kitapta

@geleceğimizkitapta